

ujednanou podmínkou sporného kupu, že je prodávána kráva 4½ měsíce březí. Poněvadž jde v tomto případě o vlastnost dobytčete, za kterou se prodávající zaručil výslovně, jejíž jsoucnost, jak je všeobecně známo, ale jak to také vyplývá ze znaleckého posudku, dá se bezpečně zjistiti teprve uplynutím delšího času, kdyžtě březivost je často i několik týdnů před otelením nezjistitelná, nebylo, jak to povaha věci přinášela, zapotřebí, by byla výslovně ujednána delší doba ručební, nýbrž v tomto případě dlužno šestinedělní lhůtu počítati teprve ode dne, kdy je spolehlivě prokázáno, že kráva není březí, neboť teprve tímto okamžikem vzniká a uskutečňuje se nárok ze správy, a tím okamžikem teprve vzchází kupiteli možnost, aby tento nárok mohl uplatniti. Počíná tedy v tomto případě lhůta ku žalobě podle §u 933 obč. zák. teprve řečeným okamžikem. Odvolací soud mínil, že tuto dobu dlužno počítati ode dne dodání krávy prodávajícím kupiteli, tedy ode dne 10. ledna 1924 a na tom základě považoval žalobu za opožděnou. Neposoudil tím spornou věc po právní stránce správně, podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací je tím opodstatněn.

Čís. 4396.

Chovatelem psa (§ 1320 obč. zák.) jest, kdo dovoloval toulavému psu, by se na jeho dvoře občas zdržoval a tam byl krmen.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1924, Rv I 1447/24).

Žalobkyně byla na dvoře žalovaného pokousána cizím psem, volně tam pobíhajícím. Žalobní nárok na náhradu škody o b a n i ž š í s o u d y neuznaly co do důvodu po právu, N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zjištěno, že byla dovolatelka kousnuta dne 7. června 1923 na dvoře žalovaného černým, špiclu podobným psem, tam volně pobíhajícím, který s vědomím žalovaného častěji přibíhal na jeho dvůr, tam s vědomím žalovaného krmen byl jeho služebnou a jmenovitě před 7. červnem 1923 se zdržoval na dvoře, o čemž žalovaný také věděl, neboť jej viděl, a pes s vědomím a vůlí příslušníků domácnosti opět se vzdaloval. Z tohoto zjištění usoudil soud své stolice, že řečený pes nebyl u žalovaného s t á l e chován, a že proto žalovaný nemůže býti považován ve smyslu §u 1320 obč. zák. za jeho chovatele, odvolací soud schválil tento právní názor s dodatkem, že pes nebyl v d e t e n c i žalovaného, že proto žalovaný nemůže býti považován za jeho chovatele. Právním vůči tomu dovolatelka uplatňuje dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. Za chovatele zvířete podle §u 1320 obč. zák. dlužno považovati osobu, která jest oprávněna ve vlastním jméně rozhodovati, jak má býti zvíře opatřeno a hlídáno, tedy, byť i to byl zpravidla držitel, nemusí jím býti ani držitel, ani detentor. Bylo zjištěno, že toulavý pes pobíhal, když se udála škodlivá příhoda, na dvoře žalovaného. S hlediska §u 1320 obč. zák. dlužno

miti za to, že bylo povinností žalovaného, by toulavého psa ze svého dvora vykázal, a, když tak neučinil, když naopak svolil, aby byl přiběhlík opětovně na jeho dvoře trpěn, ba dokonce krmen a, odběhl-li — bylo řečeno v dotyčném zjištění, že »s vědomím a vůlí příslušníků domácnosti«, což by dávalo tušiti, že se pes dovoloval — zase byl přijímán a ponecháván ve dvoře, nelze pochybovati, což ostatně částečně postřehl soud prvč stolice, vyřknuvši to s omezením, že řečený pes nebyl u žalovaného s t á l e chován, — že žalovaný z vlastní vůle učinil ze sebe osobu, která jest oprávněna ve vlastním jméně rozhodovati, jak má býti pes opatrován a chován, že proto musí býti považován za jeho chovatele aspoň potud, pokud tohoto toulavého psa na svém uzavřeném dvoře ponechal, neboť, stalo-li se tak, převzal tím okamžikem na sebe povinnost chovatele podle Šu 1320 obč. zák., o nichž nedá se podle doslovu zákona souditi, že vzcházejí jenom tam, kde běží o dlouhodobé a trvalé chovatelství. Žalovanému ukládal již předpis Šu 1297 obč. zák., aby buď toulavého psa netrpěl na svém dvoře, nebo, když se ho ujal a jej krmil, postaral se také o jeho náležité opatření a dozor nad ním. Proto jest uznati, že byl žalovaný povinen podle Šu 1320 obč. zák. důkazem, že se nijak a ničím neprovinil ve příčině náležitého opatření řečeného psa a dozoru nad ním.

Čís. 4397.

Novela o právu manželském.

Předcházel-li žádosti za rozluky ve sporu o rozvod rozsudek pro zmeškání, jímž zjištěno cizoložství jednoho z manželů, jest pro povolení rozluky dle Šu 17 zák. lhůstojno, zda manželé napotom obnovili manželské společenství. Šetření o okolnostech, nastalých po rozvodu, nelze konati.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1924, R I 901/24).

V předchozím sporu o rozvod bylo rozsudkem pro zmeškání uznáno na rozvod z viny manželčiny. Napotomní žádosti manžela o povolení rozluky o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka, vytýkajíc, že souhlasnými usneseními nižších soudů byl porušen zákon v předpisu Šu 17 a 14 rozlukového zákona, odůvodňuje tento svůj názor tím, že nemělo býti nižšími soudy přehlédnuto, že její manžel se dopustil dokázaně cizoložství a že oba manželé po právoplatnosti rozsudku o rozvodu obnovili manželské společenství. Dovolací stížnost není opodstatněna. Stěžovatelka pojímá nesprávně činnost, předpisem Šu 17 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. soudům pro řízení tam bližše uvedené uloženou, která vzhledem k tomu, že předcházel ve sporu o rozvod rozsudek vydaný pro zmeškání, záleží v tom, že soudu jest zkoumati, zda skutečnosti žalobcem ve sporu tom přednesené, a jsoucími tehda po ruce průvody nevyvrácené, které